

Postoupení věci jinému orgánu

Pokud soud podle výsledků dokazování shledá, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přeštek nebo kárné provinění, pak postoupí věc orgánu, který je příslušný o takovém skutku rozhodnout. Ve výroku takového usnesení je třeba popsat skutek, jehož se postoupení týká, tak, aby tento popis v souladu se skutečnými zjištěními vyplývajícími z důkazů obsahoval pouze okolnosti odůvodňující podezření, že byl spáchán přeštek, a nikoli okolnosti převzaté ze zahájení trestního stíhání, případně obžaloby, jež původně odůvodňovaly podezření ze spáchání trestného činu, které se v průběhu dokazování nepotvrdilo. Postoupení věci podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. z důvodu uvedeného v § 222 odst. 2 tr. ř. se týká vždy skutku a nikoli jeho možného právního posouzení. Z výroku usnesení proto musí být zřejmé, o jaký skutek se jedná a jaký skutek bude předmětem rozhodování jiného příslušného orgánu. Pokud tedy soud po provedeném dokazování zjistí jiné skutkové okolnosti, než na základě kterých byla podána obžaloba, nestačí nová skutková zjištění uvést jen v odůvodnění rozhodnutí, protože orgán, jemuž se věc postupuje, bude rozhodovat o tom skutku, který vzešel z výsledků dokazování před soudem a nikoli o tom skutku, pro který byla podána obžaloba. Přestože § 222 odst. 2 tr. ř. užívá pojem „zažalovaný skutek“ nelze z toho dovozovat, že je tím myšlen v přesné a nezměněné podobě ten skutek, který je uveden v obžalobě. V případě takového výkladu by zcela postrádalo smysl to, že orgán, jemuž byla věc postoupena, rozhoduje o skutku, jak byl vymezen v usnesení o postoupení věci. V opačném případě by i tento orgán musel rozhodovat znovu o skutku, který však dokazováním u soudu prokázán takto nebyl, neboť v něm soud na základě jiných skutkových okolností neshledal trestný čin. Pokud by soud nečinil jiné skutkové závěry na základě dokazování, byly by naplněny znaky trestného činu na základě skutkových okolností, ze kterých vycházela obžaloba. Pak by nebyl důvod postupovat věc jinému orgánu. Ve výroku jímž se podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. (§ 222 odst. 2 tr. ř.) postupuje věc jinému orgánu, je nutné uvést skutek, jak byl zjištěn soudem, bez ohledu na to, jak byl popsán v obžalobě. Přitom je třeba zachovat totožnost skutku. Skutek, pro který se věc postupuje, musí odpovídat výsledkům soudem provedeného dokazování a zjištěným skutečností, protože jen tento skutek vytváří podklad pro orgán, jenž se má věcí dále zabývat. Takovým podkladem nejsou úvahy a závěry uvedené v odůvodnění tohoto usnesení. Postoupení věci jinému orgánu podle § 171 odst. 1, § 188 odst. 1 písm. b), § 222 odst. 2, nebo § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. je v tomto směru odlišné od zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., kdy soud zproštuje pro skutek uvedený v žalobním návrhu bez ohledu na to, že by dokazováním byl případně prokázán poněkud odlišný průběh skutkového děje, právě z toho důvodu, že podle výsledků dokazování dospěl k závěru, že se ve skutku označeném v žalobním návrhu nejedná o trestný čin a není ani namístě postoupit věc jinému orgánu k projednání, neboť se nemůže jednat ani o přeštek nebo kárné provinění.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 15 Tdo 1474/2018-43, ze dne 17.4.2019)

Nejvyšší soud projednal ve velkém senátě trestního kolegia v neveřejném zasedání dovolání podané nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněné D. K., nar. XY v XY, trvale bytem XY, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2018, sp. zn. 10 To 92/2018, v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 38 T 172/2017, a rozhodl tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání nejvyššího státního zástupce odmítá.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 24. 1. 2018, č. j. 38 T 172/2017-93, byla obviněná D. K. uznána vinnou přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku a podle téhož ustanovení odsouzena k trestu odnětí svobody na čtyři měsíce, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu osmnácti měsíců. Kromě toho jí byl podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dvacet měsíců.

2. Podle skutkových závěrů soudu prvního stupně se obviněná měla uvedeného přečinu dopustit tím, že dne 28. 10. 2017 v době okolo 20:12 hod. řídila nejméně v ulici XY, v obci XY, okres XY, osobní motorové vozidlo, a to vědomě poté, co před jízdou požila větší přesně nezjištěné množství alkoholických nápojů, kdy po třech dechových zkouškách provedených při policejní kontrole téhož dne za použití přístroje Dräger bylo v jejím dechu naměřeno ve 20:30 hod. 1,27 ‰ alkoholu v dechu, ve 20:46 hod. 1,18 ‰ alkoholu v dechu a ve 20:52 hod. 1,20 ‰ alkoholu v dechu, a dle znaleckého posudku měla dne 28. 10. 2017 ve 20:12 hod. 1,18 g/kg alkoholu v krvi.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala obviněná odvolání, z jehož podnětu Krajský soud v Praze usnesením ze dne 13. 3. 2018, č. j. 10 To 92/2018-109, podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu a věc postoupil Městskému úřadu v XY k projednání ve správním řízení, a to skutek zcela totožný se skutkem uvedeném ve výroku rozsudku soudu prvního stupně. Podle názoru odvolacího soudu provedené dechové zkoušky a ani ostatní důkazy, při absenci objektivizace hladiny alkoholu v krvi obviněné na základě lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, nedávají možnost dospět k jednoznačnému závěru, že by byla v době řízení motorového vozidla ve stavu vylučujícím její způsobilost k výkonu této činnosti. Při respektování zásady in dubio pro reo dospěl odvolací soud k závěru, že není možné za takovéto důkazní situace posoudit jednání obviněné jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, ale bylo by možné jej posoudit jako přestupek v silničním provozu.

4. Proti usnesení soudu druhého stupně podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněné dovolání, v němž uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o absenci relevantních zjištění stran naplnění všech zákonných znaků projednávaného přečinu. K naplnění znaku spočívajícího ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu činnosti (řízení motorového vozidla) se nevyžaduje takový stav, kdy pachatel upadá do bezvědomí nebo není schopen komunikovat, ale postačí pouze takové ovlivnění fyzických a psychických schopností návykovou látkou, které vylučuje způsobilost vykonávat zaměstnání nebo jinou činnost, při které by mohly být ohroženy životy nebo zdraví lidí nebo způsobena značná škoda na majetku. Odvolacímu soudu vytkl, že v otázce posouzení stavu vylučujícího způsobilost k výkonu činnosti v rozporu s § 259 odst. 3 a § 263 odst. 7 tr. ř. bez jakéhokoli provádění či opakování důkazů zcela změnil hodnocení důkazů provedených soudem prvního stupně a z něho vyplývající skutkové závěry, čímž podle nejvyššího státního zástupce dospěl k rozhodnutí, které není řádně důkazně podloženo a lze jej označit za neočekávané a překvapivé. Skutkové závěry, ke kterým odvolací soud dospěl, jsou v podstatných momentech v extrémním nesouladu se skutečným obsahem těchto důkazů a současně dospěl k takovému skutkovému závěru, který nelze z výsledků dokazování logicky dovodit. O extrémním nesouladu mezi výsledky dokazování, z nich učiněnými skutkovými závěry a právním vyjádřením těchto závěrů svědčí rovněž vnitřní rozpor v usnesení odvolacího soudu, z jehož výroku vyplývají hodnoty alkoholu v krvi obviněné nad 1 ‰, přesto soud své rozhodnutí opřel o závěr, že obviněná nebyla ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu této činnosti. Pokud odvolací soud dospěl k pochybnostem ohledně stavu nezpůsobilosti obviněné k řízení motorového vozidla, pak tyto vůbec nepromítl do skutkové věty a popis skutku ve skutkové větě plně odpovídá zcela běžně se v praxi vyskytujícím jednáním kvalifikovaným jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. Závěr odvolacího soudu zpochybňující nezpůsobilost obviněné k řízení motorového vozidla neodpovídá skutkovým zjištěním soudu prvního stupně a je v extrémním nesouladu s provedenými důkazy.

Extrémní nesoulad skutkových zjištění a provedených důkazů umožňuje průlom do skutkových zjištění v rámci dovolacího řízení na půdorysu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž kategorie tzv. extrémního nesouladu by neměla svědčit pouze obviněnému, neboť spravedlivé a zákonné rozhodování soudů je nutno považovat za obecně platný komponent ústavního vymezení České republiky jakožto demokratického státu.

5. Hodnoty alkoholu u obviněné nejsou natolik hraniční, aby zpochybnilly správnost naměřených údajů, když tyto neklesly pod 1,15 ‰. Nalézací soud, ani orgány přípravného řízení, neměly o správnosti provedeného měření pochybností a navíc nešlo o důkaz osamocený. Zdůraznil, že předmětné měření bylo provedeno dvěma řádně kalibrovanými dechovými analyzátory, kdy veškeré hodnoty přesahovaly minimálně o 18% hodnotu 1g/kg alkoholu v krvi. Tyto závěry byly dále podpořeny i výpočtem znalce, který vzal za výchozí nejnižší naměřenou hodnotu a zohlednil i povolenou odchylku přístroje Dräger +/- 5 %. Výsledkem tak byl závěr, že obviněná měla v krvi v době řízení motorového vozidla 1,18 g/kg alkoholu. Tyto závěry nemůže zpochybnit ani možnost fyziologického množství alkoholu v krvi v hodnotě do 0,24 ‰. Podle judikatury je způsobilost řídit motorové vozidlo vyloučena v případě, kdy řidič v době jízdy má nejméně 1 ‰ alkoholu v krvi, a dokonce i při hladině nižší, a to v závislosti na tom, jak byly schopnosti řidiče obsahem alkoholu sníženy. Dechová zkouška je podle soudní praxe akceptovatelným způsobem zjištění ovlivnění pachatele alkoholem a odvolací soud se mylí, pokud zastává názor, že dechové zkoušky nejsou objektivním důkazním prostředkem pro zjištění obsahu alkoholu v krvi. Výsledek dechové zkoušky může být jedním ze souhrnu důkazů, jimiž lze prokázat stav vylučující způsobilost pachatele k výkonu činnosti podle § 274 tr. zákoníku a pouze v případech, kdy bylo zjištěno množství alkoholu v krvi řidiče pod 1 ‰, je vždy nutno prokázat, že schopnost řidiče byla skutečně snížena v takovém rozsahu, jaký předpokládá § 274 tr. zákoníku, a to např. svědeckými výpověďmi o chování či způsobu jízdy obviněného.

6. Odvolací soud nepostupoval správně, pokud v rozporu s volným hodnocením důkazů nepovažoval za dostačující souhrn důkazů, jimiž lze prokázat stav vylučující způsobilost k výkonu činnosti podle § 274 tr. zákoníku. Nelze souhlasit se závěrem odvolacího soudu, že jízda obviněné nevykazovala žádné markanty, nad nimiž se není důvodu pozastavovat, neboť obviněná se za krátkou dobu jízdy dopustila hned několika dopravních přestupků a tyto skutečnosti nasvědčují nesoustředění obviněné a postačují k závěru o významném ovlivnění pozornosti obviněné. Podle výpovědí policistů i dalších svědků při kontrole byla roztržitá, dezorientovaná, reagovala zmateně, motala se a byl z ní cítit alkohol. Odvolací soud většinu z těchto důkazně podložených skutečností ignoroval a vůbec se jimi nezabýval při hodnocení důkazů, provedených navíc v rozporu s trestním řádem. Ačkoli se u obviněné nejednalo o stav těžké opilosti, ale o lehkou prostou opilost, lze z provedeného dokazování dovodit, že její jízda byla nejistá, byly u ní významně narušeny schopnosti soustředění, udržování potřebné pozornosti, správného vnímání a pohotové reakce na situaci v dopravě. Věrohodnost výpovědi obviněné byla z podstatné části zpochybněna a též odvolací soud konstatoval, že její obhajobu vyvrátily další důkazy. Lze tedy uzavřít, že provedenými důkazy bylo dostatečně objektivizované, že obviněná měla v době řízení motorového vozidla více než 1 g/kg alkoholu v krvi, což podle judikatury představuje stav vylučující způsobilost pro bezpečné vykonávání této činnosti. Odvolací soud sice převzal skutkovou větu soudu prvního stupně, avšak po právní stránce hodnotil skutkový stav diametrálně odlišně.

7. Závěrem nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a přikázal soudu druhého stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

8. Obviněná se k dovolání nejvyššího státního zástupce do doby konání neveřejného zasedání nevyjádřila, a to ačkoli postup zaručující jí takovou možnost byl v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. zachován.

9. Ve věci nejprve rozhodoval senát č. 7 Nejvyššího soudu (dále jen „senát č. 7“), který rozhodl usnesením dne 31. 10. 2018, sp. zn. 7 Tdo 762/2018, tak, že podle § 20 odst. 1, 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, věc obviněné D. K. postoupil velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu k rozhodnutí. Tento postup zvolil, neboť dospěl k závěru, že po právní stránce má zásadní význam řešená procesní otázka spočívající v tom, zda možnost namítat extrémní rozpor mezi obsahem provedených důkazů a učiněnými skutkovými zjištěními svědčí toliko obviněnému nebo také nejvyššímu státnímu zástupci, a tedy zda má být o dovolání nejvyššího státního zástupce založeném na této námitce rozhodnuto podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., tedy má být odmítnuto proto, že bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., anebo má být napadené rozhodnutí z hlediska existence tohoto rozporu přezkoumáno. Senát č. 7 k projednávané problematice zjistil, že při řešení této otázky senáty Nejvyššího soudu existuje rozdílná praxe. V usnesení, kterým věc postoupil velkému senátu, odkázal v dané otázce na svá předchozí rozhodnutí, jakož i rozhodnutí senátu č. 5, ze kterých vyplývá, že možnost uplatnit námitku extrémního rozporu mezi obsahem provedených důkazů a učiněnými skutkovými zjištěními nejvyššímu státnímu zástupci nepřiznává, a to na rozdíl od některých rozhodnutí senátů č. 8 a 11.

10. Nejvyšší soud, resp. velký senát jeho trestního kolegia, poté, co dospěl k závěru, že s ohledem na rozdílnou rozhodovací praxi senátů Nejvyššího soudu v nastíněné otázce je příslušným k rozhodnutí ve věci, jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejdříve zkoumal, zda je dovolání nejvyššího státního zástupce přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou a zda má všechny obsahové a formální náležitosti. Shledal přitom, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením a splňuje též obsahové a formální náležitosti podle § 265f odst. 1 tr. ř. Dále shledal, že dovolání nejvyššího státního zástupce je zjevně neopodstatněné.

11. Nejvyšší státní zástupce v dovolání uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř.

12. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. je dán tehdy, pokud bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. „Dovolací důvod zde spočívá v okolnosti, že nebyly splněny zákonné podmínky k tomu, aby soud učinil některé z rozhodnutí uvedených v § 265a odst. 2 písm. c), d), f) a g) tr. ř., kterým soud přesto rozhodl“ (viz ŠÁMAL, P. a kol.: Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck 2013, s. 3162). Námitky nejvyššího státního zástupce, že odvolací soud nesprávně postoupil předmětnou věc k projednání ve správním řízení Městskému úřadu v XY, jsou podřaditelné pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

13. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

14. Z dikce uvedeného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. Zpochybnění správnosti skutkových zjištění do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. zahrnout nelze. Soudy zjištěný skutkový stav je pro dovolací soud východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Dovolací soud tedy vychází ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn soudy prvního a druhého stupně.

15. V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím

zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

16. Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze ovšem namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. ani prověřovat úplnost provedeního dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Dovolání lze opírat jen o námitky hmotně právní povahy, nikoli o námitky skutkové.

17. Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

18. Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu se nejprve v souladu s usnesením senátu č. 7 ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 7 Tdo 762/2018, zabýval spornou otázkou, zda možnost namítat v dovolání tzv. extrémní rozpor mezi obsahem provedených důkazů a učiněnými skutkovými zjištěními svědčí toliko obviněnému nebo také nejvyššímu státnímu zástupci.

19. Obecně je třeba k dovolání v trestních věcech připomenout, že v českém právním řádu je přípustné pouze ze zákonem taxativně stanovených důvodů, které jsou uvedeny v § 265b tr. ř. „Dovolací důvody vypočtené v ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. spočívají v určitých vadách, jimiž je zatíženo rozhodnutí napadené dovoláním nebo řízení, které mu předcházelo. Jde o právní vady, nikoli o vady skutkové, a to jak hmotně právní [viz důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), i), j) tr. ř.], tak i procesní [viz důvody podle § 265b odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) tr. ř.]. Důvody v § 265b odst. 1 písm. k) a l) tr. ř. pak mají hmotně právní i procesní aspekty. Řešení skutkových vad má místo především v řádném opravném řízení a výjimečně též cestou stížnosti pro porušení zákona nebo obnovy řízení [viz též důvod pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř., který zdůrazňuje řešení právní otázky]“ (viz ŠÁMAL, P. a kol.: Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck 2013, s. 3154).

20. Přezkoumání skutkových zjištění je na základě shora uvedeného z dovolacího řízení v zásadě vyloučeno. S ohledem na konstantní rozhodovací praxi Ústavního i Nejvyššího soudu, však může Nejvyšší soud, jako soud dovolací, výjimečně zasáhnout do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně, pokud to odůvodňuje existence tzv. extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů a provedenými důkazy, neboť v takovém případě je dotčeno ústavně garantované základní právo obviněného na spravedlivý proces a zásah Nejvyššího soudu má podklad v čl. 4 a 90 Ústavy (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. III. ÚS 166/95, náleží Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 216/04, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 11. 2007, sp. zn. 5 Tdo 1273/2007, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 2007, sp. zn. 3 Tdo 668/2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2018, sp. zn. 4 Tdo 357/2018). Nejvyšší soud interpretoval a aplikoval shora uvedené podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a Listinou základních práv a svobod, neboť Nejvyšší soud je povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva dovolatele, včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. března 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, vyhlášeno jako sdělení Ústavního soudu pod č. [40/2014](#) Sb., uveřejněno pod st. č. 38/14 ve sv. 72 Sb. nál. a usn. ÚS ČR). Právě z těchto uvedených hledisek se tedy Nejvyšší soud zabýval naplněním dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve vztahu k namítanému extrémnímu rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů a provedenými důkazy ve vztahu k právnímu posouzení jednání obviněné D. K. jako přečinu ohrožení pod vlivem návykové

látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Nejvyšší soud považuje za nutné však zdůraznit, že i Ústavní soud výslovně v uvedeném stanovisku konstatoval, že jeho názor, „... podle kterého nelze nesprávné skutkové zjištění striktně oddělovat od nesprávné právní kvalifikace ... však neznamená, že by Nejvyšší soud v každém případě, kdy dovolání obsahuje argumentaci ve vztahu ke skutkovým zjištěním, musel považovat dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. za prima facie naplněný. Je totiž jediným oprávněným orgánem, kterému v tomto stadiu přísluší posuzovat naplnění konkrétního dovolacího důvodu (viz § 54 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Janyr a ostatní proti České republice ze dne 13. října 2011, č. stížnosti 12579/06, 19007/10 a 34812/10), a toto posouzení je závaznou podmínkou pro případné podání ústavní stížnosti (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu)“ [srov. bod 23 citovaného stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 4. března 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, vyhlášeného jako sdělení Ústavního soudu pod č. [40/2014](#) Sb., uveřejněného pod st. č. 38/14 ve sv. 72 Sb. nál. a usn. ÚS ČR].

21. O extrémní rozpor se ve smyslu jeho výkladu jedná tehdy, pokud by bylo možno důvodně učinit závěr, že skutková zjištění soudů postrádají obsahovou spojitost s provedenými důkazy, tedy že tato skutková zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, popřípadě jsou přímo opakem obsahu důkazů, na jejichž podkladě tato zjištění byla učiněna, apod. Extrémní nesoulad je tak dán v případě očividného nesouladu skutkových a právních závěrů s provedenými důkazy, tedy tehdy, kdy skutek, který se stal předmětem právního posouzení, nebyl zjištěn způsobem slučitelným s právem obviněného na spravedlivý proces (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. 6 Tdo 164/2014). Z uvedeného tedy vyplývá, že obviněný v dovolání může námitku extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy uplatnit. V případě, že ji Nejvyšší soud shledá důvodnou, může zasáhnout do skutkových zjištění soudů nižších stupňů.

22. K otázce, zda námitku extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy může v dovolání v neprospěch obviněného úspěšně uplatnit i nejvyšší státní zástupce, však přistupuje dosavadní rozhodovací praxe rozdílně, přičemž část senátů Nejvyššího soudu se přiklání k tomu, že tuto námitku vytknutou v dovolání nejvyšším státním zástupcem lze akceptovat a na základě ní zasáhnout do skutkových zjištění soudů (senáty č. 4, 8 a 11), zatímco část senátů Nejvyššího soudu tuto námitku nejvyššího státního zástupce neakceptuje a pokládá ji za námitku zcela mimo dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., stejně jako mimo ostatní dovolací důvody podle § 265b odst. 1 tr. ř., a z jejího podnětu nepřezkoumává skutková zjištění soudů nižších stupňů (senáty č. 5, 6 a 7).

23. Senát č. 4 v usnesení ze dne 18. 4. 2018, sp. zn. 4 Tdo 58/2018, shledal, že námitka nejvyššího státního zástupce založená na existenci extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy, je z pohledu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. právně relevantní. Námitku akceptoval, přezkoumal napadené rozhodnutí, z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce jej zrušil a přikázal soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

24. Senát č. 8 v usneseních ze dne 29. 7. 2009, sp. zn. 8 Tdo 357/2009, ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 8 Tdo 109/2014, ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 8 Tdo 811/2016, dospěl ke stejnému závěru, když shledal námitky nejvyššího státního zástupce stran extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy důvodnými. Podle senátu č. 8 svědčí uvedený rozpor o kolizi se základními postuláty spravedlivého procesu při absenci řádné logické vazby na provedené důkazy. V těchto případech shledal dovolání nejvyššího státního zástupce, založená na námitce existence extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy, opodstatněnými a napadená rozhodnutí zrušil.

25. Obdobný názor vyjádřil i senát č. 11 v usnesení ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1131/2016,

když v dovolání nejvyššího státního zástupce akceptoval námitku stran extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy a mj. z podnětu této námítky zrušil napadené rozhodnutí. V předmětném dovolání nejvyšší státní zástupce napadl vady spočívající v extrémním rozporu, existenci opomenutého důkazu i chybnou aplikaci ustanovení § 15, § 19 a § 287 tr. zákoníku, a senát č. 11 tyto námitky shledal opodstatněnými.

26. Opačný názor, než výše uvedené senáty trestního kolegia Nejvyššího soudu, zaujal ve své rozhodovací praxi senát č. 5, a to v usneseních ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 5 Tdo 1163/2016, ze dne 18. 10. 2017, sp. zn. 5 Tdo 46/2017, ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 486/2017. V uvedených případech senát č. 5 dospěl k závěru, že nejvyšší státní zástupce svoji argumentaci o přípustnosti takových námitek extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy a jejich podřaditelnosti pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. opřel o judikaturu Ústavního soudu vyvinutou na základě ústavních stížností obviněných namítajících porušení základního lidského práva na obhajobu ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) a práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“). Uvedl, že jakkoliv je možno rozumět argumentaci nejvyššího státního zástupce o rovnosti stran, přece jen nemůže veřejný žalobce v trestní věci ku svému prospěchu uplatňovat pravidla stanovená na ochranu „slabší“ procesní strany vyplývající z uvedených právních předpisů chránících základní lidská práva a nemůže se na úkor obviněného jako „slabší“ procesní strany dovolávat pravidel stanovených na jeho ochranu plynoucích z jeho práva na obhajobu, přičemž připomněl, že Nejvyšší soud není obecnou třetí instancí, která by byla zaměřena i na přezkum správnosti a úplnosti skutkových zjištění, protože takto nebylo postavení Nejvyššího soudu v rámci řízení o dovolání zákonodárcem zamýšleno, ostatně Nejvyšší soud ani zásadně neprovádí dokazování v dovolacím řízení (§ 265r odst. 7 tr. ř.) a pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů, což samo o sobě ospravedlňuje jejich restriktivní výklad Nejvyšším soudem (a nikoli výklad extenzivní, jehož se nejvyšší státní zástupce domáhá). Senát č. 5 v uvedených usneseních dovolání nejvyššího státního zástupce odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., když uzavřel, že uplatněné dovolací námitky nelze obsahově podřadit pod žádný z dovolacích důvodů, neboť směřovaly výlučně proti skutkovým zjištěním a nikoli proti právnímu posouzení skutku.

27. Rovněž senát č. 6 se v usnesení ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 6 Tdo 450/2017, přiklonil k obdobnému názoru jako senát č. 5, kdy uvedl, že Nejvyšší soud sice může výjimečně přistoupit k zásahu do skutkových zjištění soudů nižších stupňů, avšak podle judikatury Ústavního soudu tak může učinit toliko v případech zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení se dostává do kolize se základními postuláty spravedlivého procesu. Právo na spravedlivé trestní řízení nicméně nesvědčí nejvyššímu státnímu zástupci, nýbrž pouze obviněnému (srov. čl. 6 Úmluvy). Dále zdůraznil, že pokud by bylo dovolání nejvyššího státního zástupce podáno jen z těchto důvodů, bylo by jej nutno odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. s tím, že jde o dovolání, které bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b odst. 1 tr. ř.

28. Senát č. 7 ve shodě se závěry senátů č. 5 a 6 v usneseních ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 7 Tdo 35/2018, ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. 7 Tdo 425/2018, ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 7 Tdo 604/2018, shledal, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Výjimečně sice může Nejvyšší soud přistoupit k zásahu do skutkových zjištění soudů nižších stupňů, ale podle judikatury Ústavního soudu tak může učinit toliko v případech zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení se dostává do kolize s postuláty spravedlivého procesu. Právo na spravedlivé trestní řízení nicméně nesvědčí státnímu zástupci, nýbrž pouze obviněnému. Na základě uvedeného by tedy Nejvyšší soud ani nemohl z podnětu námítky extrémního

nesouladu státním zástupcem v projednávaném případě zasáhnout do skutkového stavu zjištěného soudem prvního, resp. druhého stupně. Senát č. 7 tedy v těchto věcech neakceptoval uvedenou námitku a shledal, že tato nenaplnuje dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ani jiný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 tr. ř.

29. Z výše uvedeného vyplývá zcela zřejmá rozdílná praxe jednotlivých senátů trestního kolegia Nejvyššího soudu při posuzování otázky extrémního rozporu namítaného nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného, přičemž tato procesní otázka má po právní stránce zásadní význam. Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu se zcela ztotožnil s názorem senátu č. 7, že sjednocení rozhodovací praxe Nejvyššího soudu v řízení o dovolání nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněného v případě námitek extrémního rozporu, je významné i z hlediska požadavku předvídatelnosti rozhodnutí a právní jistoty obviněného, protože způsob rozhodnutí o dovolání nemůže být závislý na tom, kterému senátu Nejvyššího soudu bude věc podle rozvrhu práce přidělena.

30. Z rozhodovací praxe Ústavního soudu je patrné, že existence extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z nich učiněnými je zásahem do ústavně zaručených základních práv a svobod obviněného, především pak do práva jednotlivce na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, popřípadě též podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pokud současně jde o rozhodnutí, jímž obecný soud vysloví právní závěry týkající se trestní odpovědnosti jednotlivce, je podle Ústavního soudu třeba takové rozhodnutí posuzovat jako rozporné s čl. 8 odst. 2 Listiny (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. I. ÚS 4/04, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 558/02). Ústavní soud tak ve svých rozhodnutích námitku extrémního rozporu přiznává toliko obviněnému a z odůvodnění těchto rozhodnutí vyplývá, že tuto námitku nelze přiznat státnímu zástupci, neboť mu nespovídá ustanovení Ústavy, Listiny a Úmluvy chránící práva jednotlivců. Tyto závěry jsou podpořeny i aktuální judikaturou Ústavního soudu, ze které výslovně vyplývá, že se nejvyšší státní zástupce nemůže domáhat ochrany uvedených práv na úkor slabší strany, tedy obviněného. Podle Ústavního soudu tak nelze rozšiřovat dovolací důvody k neprospěchu obviněného (viz odst. 33, 37 a 41 nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. I. ÚS 2832/18).

31. Na základě uvedených východisek dospěl velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu, ve shodě s rozhodnutími senátů č. 5, 6 a 7, k následujícímu závěru. Námitky extrémního nesouladu, příp. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními jsou námitkami, které se v souladu s rozhodovací praxí Ústavního i Nejvyššího soudu pokud jsou důvodné dotýkají porušení základních práv obviněného jakožto jednotlivce ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny a práva na spravedlivý proces v souladu s čl. 6 Úmluvy. V případě, kdy Nejvyšší soud porušení těchto základních práv obviněného na základě namítaného extrémního rozporu shledá, má zásah Nejvyššího soudu v rámci dovolacího řízení podklad v čl. 4 a 90 Ústavy. Uvedená základní práva však chrání obviněného, jakožto „slabší“ procesní stranu a nejvyšší státní zástupce se jich proto nemůže na úkor této „slabší“ procesní strany dovolávat, neboť pravidla plynoucí z práva obviněného na obhajobu byla stanovena na jeho ochranu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 5 Tdo 1163/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 6 Tdo 450/2017, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 486/2017). Podle zákonné úpravy dovolání není Nejvyšší soud obecnou třetí instancí, která by byla v zásadě zaměřena také na přezkum správnosti a úplnosti skutkových zjištění, protože takto nebylo postavení Nejvyššího soudu v rámci řízení o dovolání vymezeno. To vyplývá i z toho, že Nejvyšší soud zásadně neprovádí dokazování v dovolacím řízení (§ 265r odst. 7 tr. ř.). Ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů, což samo o sobě ospravedlňuje

restriktivní výklad dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (a nikoli výklad extenzivní, jehož se nejvyšší státní zástupce domáhá – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 5 Tdo 1163/2016, a ze dne 18. 10. 2017, sp. zn. 5 Tdo 46/2017). Výjimečně sice může Nejvyšší soud přistoupit k zásahu do skutkových zjištění soudů nižších stupňů, ale podle shora uvedené judikatury Ústavního soudu tak může učinit toliko v případě zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení se dostává do kolize s postuláty spravedlivého procesu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 6 Tdo 450/2017). Právo na spravedlivé trestní řízení nicméně nesvědčí státnímu zástupci, který podal odvolání v neprospěch obviněného. Na základě uvedeného by tedy Nejvyšší soud ani nemohl z podnětu námitky extrémního nesouladu státním zástupcem v projednávaném případě zasáhnout do skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. 7 Tdo 425/2018). Nejvyšší státní zástupce proto může námitku extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů a provedenými důkazy v dovolání uplatnit pouze ve prospěch obviněného, ale nikoli v jeho neprospěch. Pokud nejvyšší státní zástupce tuto námitku uplatní v neprospěch obviněného, a nebude-li uplatněna jiná relevantní námitka, Nejvyšší soud bez věcného přezkumu dovolání nejvyššího státního zástupce odmítne podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., jako dovolání podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

32. Po vypořádání se s otázkou rozdílné rozhodovací praxe přistoupil velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu k rozhodnutí o podaném dovolání v této věci. Jak již bylo nastíněno výše, dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, a Nejvyšší soud není v dovolacím řízení ve vztahu k tomuto tvrzenému dovolacímu důvodu na podkladě dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného z důvodu extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů a provedenými důkazy oprávněn přezkoumávat a hodnotit postup hodnocení důkazů soudy obou stupňů, neboť je povinen vycházet z jejich skutkových zjištění a teprve v návaznosti na zjištěný skutkový stav hodnotit hmotně právní posouzení skutku. Tento dovolací důvod tak není obsahově naplněn ani námitkami, které jsou polemikou se skutkovými zjištěními soudů, se způsobem hodnocení důkazů nebo s postupem soudů při provádění důkazů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2002, sp. zn. 3 Tdo 68/2002, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2002, sp. zn. 7 Tdo 686/2002). Průlom do skutkových zjištění soudů nižších stupňů může Nejvyšší soud učinit pouze v případech, kdy to odůvodňuje existence výše uvedeného a v dovolání podaném ve prospěch obviněného výslovně namítnutého a odůvodněného extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. 5 Tdo 534/2006, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2006, sp. zn. 8 Tdo 373/2006). Jak velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu shora uzavřel, námitku extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními ve svém dovolání v neprospěch obviněného nemůže nejvyšší státní zástupce úspěšně uplatnit, mohl by tak učinit jedině, pokud by tato námitka svědčila ve prospěch obviněného. V této věci tak nelze z podnětu výše uvedeného dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného zasahovat do skutkových zjištění soudů nižších stupňů. Velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu proto vycházel výhradně ze skutkových zjištění tak, jak je uzavřel odvolací soud. Ze skutkových závěrů odvolacího soudu přitom vyplývá, že obviněná nebyla v tak silném stavu ovlivnění alkoholem, aby bylo bez důvodných pochybností možno konstatovat, že by vozidlo řídila ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu této činnosti. Podle těchto skutkových závěrů obviněná nenaplnila všechny znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Na základě uvedeného shledal velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu, že námitka nejvyššího státního zástupce proti skutkovým zjištěním odvolacího soudu učiněná v neprospěch obviněné nenaplnila jím uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ani jiný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 tr. ř.

33. K nejvyšším státním zástupcem uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr.

ř. pak lze uvést, že námitka, kterou brojil proti postoupení věci k projednání ve správním řízení Městskému úřadu v XY, je sice podřaditelná pod tento dovolací důvod, avšak vzhledem ke shora uvedenému velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu ji shledal zjevně neopodstatněnou. Jak velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu rozvedl výše, námitku nejvyššího státního zástupce stran extrémního rozporu, pokud je namítán v neprospěch obviněného, nelze v dovolání akceptovat a na jejím podkladu tak ani není možné přezkoumávat způsob, jakým odvolací soud hodnotil důkazy a jaká skutková zjištění z nich vyvodil. Nezbyvá než akceptovat postup odvolacího soudu, který poté, co uzavřel, že se nejedná o trestný čin pro absenci znaku, že by se obviněná nacházela ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu činnosti – řízení motorového vozidla, věc postoupil k projednání ve správním řízení, neboť podle jeho závěrů bylo prokázáno pouze to, že řídila pod vlivem alkoholu. Na druhé straně lze přisvědčit nejvyššímu státnímu zástupci, že pokud dospěl odvolací soud k pochybnostem o stavu nezpůsobilosti obviněné k řízení motorového vozidla, tyto své závěry nepromítl do skutkové věty napadeného usnesení, ale postoupil věc k projednání ve správním řízení pro skutek, který je shodný se skutkem z odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně (č. l. 93 trestního spisu) a vyjma doplnění hladiny alkoholu v krvi obviněné o závěr znaleckého posudku, vypracovaného v řízení před soudem prvního stupně, jinak shodný i s jeho popisem v návrhu na potrestání (č. l. 36 trestního spisu) a záznamu o sdělení podezření (č. l. 25 trestního spisu). Pokud soud podle výsledků dokazování shledá, že nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění, pak postoupí věc orgánu, který je příslušný o takovém skutku rozhodnout. Ve výroku takového usnesení je třeba popsat skutek, jehož se postoupení týká, tak, aby tento popis v souladu se skutečnými zjištěními vyplývajícími z důkazů obsahoval pouze okolnosti odůvodňující podezření, že byl spáchán přestupek, a nikoli okolnosti převzaté ze zahájení trestního stíhání, případně obžaloby, jež původně odůvodňovaly podezření ze spáchání trestného činu, které se v průběhu dokazování nepotvrdilo (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2001, sp. zn. 7 Tz 10/2001). Postoupení věci podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. z důvodu uvedeného v § 222 odst. 2 tr. ř. se týká vždy skutku a nikoli jeho možného právního posouzení. Z výroku usnesení proto musí být zřejmé, o jaký skutek se jedná a jaký skutek bude předmětem rozhodování jiného příslušného orgánu. Pokud tedy soud po provedeném dokazování zjistí jiné skutkové okolnosti, než na základě kterých byla podána obžaloba, nestačí nová skutková zjištění uvést jen v odůvodnění rozhodnutí, protože orgán, jemuž se věc postupuje, bude rozhodovat o tom skutku, který vzešel z výsledků dokazování před soudem a nikoli o tom skutku, pro který byla podána obžaloba. Přestože § 222 odst. 2 tr. ř. užívá pojem „zažalovaný skutek“ nelze z toho dovozovat, že je tím myšlen v přesné a nezměněné podobě ten skutek, který je uveden v obžalobě. V případě takového výkladu by zcela postrádalo smysl to, že orgán, jemuž byla věc postoupena, rozhoduje o skutku, jak byl vymezen v usnesení o postoupení věci. V opačném případě by i tento orgán musel rozhodovat znovu o skutku, který však dokazováním u soudu prokázán takto nebyl, neboť v něm soud na základě jiných skutkových okolností neshledal trestný čin. Pokud by soud nečinil jiné skutkové závěry na základě dokazování, byly by naplněny znaky trestného činu na základě skutkových okolností, ze kterých vycházela obžaloba. Pak by nebyl důvod postupovat věc jinému orgánu. Ve výroku jímž se podle § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. (§ 222 odst. 2 tr. ř.) postupuje věc jinému orgánu, je nutné uvést skutek, jak byl zjištěn soudem, bez ohledu na to, jak byl popsán v obžalobě. Přitom je třeba zachovat totožnost skutku. Skutek, pro který se věc postupuje, musí odpovídat výsledkům soudem provedeného dokazování a zjištěným skutečností, protože jen tento skutek vytváří podklad pro orgán, jenž se má věcí dále zabývat. Takovým podkladem nejsou úvahy a závěry uvedené v odůvodnění tohoto usnesení (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1417/2016, uveřejněné pod č. [19/2017](#) Sb. rozh. tr.). Postoupení věci jinému orgánu podle § 171 odst. 1, § 188 odst. 1 písm. b), § 222 odst. 2, nebo § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř. je v tomto směru odlišné od zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., kdy soud zprošťuje pro skutek uvedený v žalobním návrhu bez ohledu na to, že by dokazováním byl případně prokázán poněkud odlišný průběh skutkového děje, právě z toho důvodu, že podle výsledků dokazování dospěl k závěru, že se ve skutku označeném v žalobním návrhu nejedná o trestný čin a není ani namístě postoupit věc

jinému orgánu k projednání, neboť se nemůže jednat ani o přestupek nebo kárné provinění (srov. rozhodnutí č. [6/1965](#) Sb. rozh. tr. a přiměřeně i rozhodnutí č. [68/1980](#) Sb. rozh. tr.). Odvolací soud tedy měl upřesnit popis skutku, který postoupil k projednání ve správním řízení, aby tento odpovídal jeho skutkovým závěrům o absenci znaku, že by se obviněná nacházela ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorového vozidla. S ohledem na již shora uvedený závěr Nejvyššího soudu o nemožnosti akceptovat námitku nejvyššího státního zástupce o extrémním rozporu, nelze přezkoumávat způsob, jakým soudy hodnotily důkazy a jaká skutková zjištění z nich učinily, a proto za daného stavu v dovolacím řízení nelze napravit ani tuto ryze formální vadu. Pro nemožnost skutkových změn a s tím spojenou nemožnost jiného posouzení skutku, by kasace napadeného rozhodnutí o postoupení věci jinému orgánu pro vadu, která zatěžuje jeho výrokovou část (nevyjádření skutkových zjištění soudů), byla ryze formální. Při dalším rozhodování soudu po případném zrušení jeho rozhodnutí dovolacím soudem by totiž nemohlo dojít ke změně vlastního řešení projednávané věci, spočívající v postoupení věci jinému orgánu. Soud by mohl vynést jen takové rozhodnutí, v jehož výrokové části by promítl skutkové závěry obsažené nyní v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Taková formální náprava, která by na postavení obviněné neměla žádný vliv, neodůvodňuje zrušení pravomocného rozhodnutí v dovolacím řízení. Při rozhodování bylo upřednostněno hledisko materiálního posuzování významu zjištěné vady a zájem na stabilitě pravomocných soudních rozhodnutí před nápravou ryze formální vady, jejíž odstraňování by bylo možno označit za projev přepjatého formalismu.

34. S ohledem na výše uvedené i při zjištění zmiňované formální vady výroku rozhodnutí velký senát trestního kolegia Nejvyššího soudu shledal dovolání nejvyššího státního zástupce jednak zcela mimo rámec dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a jednak z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. zjevně neopodstatněným, a proto je podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)